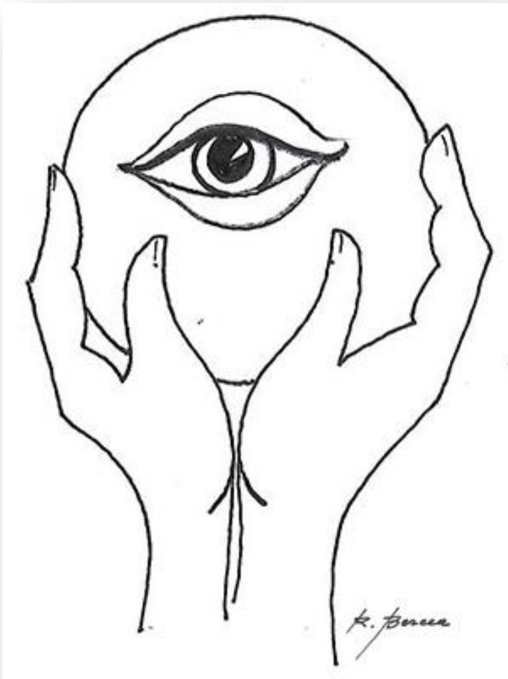
ion dragusanul

fuga din rai

MOTO:

de ce mai scrii, nu vezi că nu ajută?,
mă-ntreabă-ai mei grăbind spre lumea lor:
fiindcă-mi lipseşte cupa cu cucută
şi-un Platon să mi-o-ntindă trădător

1

încătuşate-n pietre-nsingurate
şi-nveşnicind în largul lor lumină
încă mai cântă sufletele toate
clipitele ce-n taină le dezbină
de parcă pe răboj le-ar incrusta
să fie veghe vremilor cărunte
şi-atât de calmă e privirea ta
care-nfăşoară-n linişte un munte

încât de munte m-aş lăsa supus
ca să-mi devină trup pentru vecie,
dar muntele, la rândul lui, s-a dus
să se închine într-o poezie
ce s-a făcut nisipul din religii
pe care valul stelelor s-aşterne,
iar ochii tăi îmi par nişte vestigii
de munţi ai luminărilor eterne

2

în locu-n care nu există paşi
şi nu se arcuiră curcubeie
ca robii vieţuiesc doar cei rămaşi
căci viaţa de la naştere se-ncheie,
iar paginile albe, inutile
nu duc poveşti frumoase nicăieri,
doar se aud cum toacă nişte zile
în care mâine veşnic va fi ieri

şi doar copacii izbucnind în floare
din cine ştie ce impuls primar
în crengi înşfacă parcă-n disperare
ecoul risipit de minutar,
în rest nu se trăieşte, nu se-ntâmplă
nimic năzuitor sau de pripas,
de-aceea mi te-ai rupt încet din tâmplă,
de-aceea-ţi spun, Suceavă, bun rămas!

3

întâi şi-ntâi voi poposi în munţi
ca să le spăl cu sufletul altarul
durat de oameni şi purtat pe frunţi
după ce-ngroapă sub păduri amarul
şi se slobod drept păsări peste cer
ca sfinţii să se-nalţe în tărie
purificaţi de tot ce-i efemer
şi de ursirea de a fi să fie

când pot mai mult, când le e dat să creadă
că pentru ei s-au ctitorit poteci
până sub stele – roua din livadă
din plânsul sfânt al lacrimilor reci,
apoi şi-apoi m-oi duce mai departe
lăsând pe pragul casei drept destin
cuvintele desprinse dintr-o carte
prin care izbutisem să mă-nchin

4

desigur Bucovina mea e sfântă,
dar ştiu că nu-i şi Bucovina lor
pe care ca pumnalul o împlântă
în somnolenţa-ntregului popor
şi răsucesc apoi tăişu-n rană
să doară până-n coasta lui Iisus
şi folosesc natura drept icoană
a unor vremuri care au apus;

am ostenit să le tot fiu complice
şi m-am opus acestei erezii
chiar de-au zvârlit spre mintea mea cu bice
toţi morţii care nu vor mai fi vii
nici după învierile visate
de cei ursiţi la naştere drept morţi
căci Bucovina mea-i eternitate,
o poţi afla în suflet, dacă-o porţi

5

cel izgonit la troiţa din drum
cu patimă memoriei se-nchină,
drumeţi-l văd drept pasăre de fum
crucificându-şi zborul în lumină,
dar el nu are ochi pentru drumeţi
şi-n închinarea lui nu îi mai pasă
decât de retrăirea altor vieţi
pe pragul vremii casei de acasă,

iar casa lui e unde-i sunt urmaşii
cu tot şiragul lor din viitor,
spre-această casă îl vor duce paşii
desprinderii nostalgice din dor,
abia acolo un altar va face
din frunzele pădurii solitare
ce-nfăşurându-i sufletul cu pace
o să-i dureze viaţa viitoare

6

pădurile sunt somnul lui Iisus
vegheat de zeii vechi – cum s-a mai scris
atunci când pana unui alt proscris
îndepărta cenuşile ce nu-s;
cămaşa mea e doar destinul lui
şi o vor duce alţii mai departe
din verb în verb, mereu din carte-n carte
până-n amarul frunzei de gutui

însingurat în calmele păduri
în preajma căror în curând m-oi duce,
atât de mulţi au tot sfârşit pe cruce
încât, Prea Sfânto, poate-o să te-nduri
ca să-mi ascult în şiroire lină
cum sufletul din mine se va scurge
ca în apusul vremii să amurge
în taina veşniciei Bucovină

7

că sufăr sau nu sufăr – cu contează;
sunt cel ce sunt şi am ales să fiu:
mai auziţi copacii cum visează,
mai evadaţi vreodată din pustiu,
mai lăstăriţi cumva în primăvară,
vă înveliţi cu cerul înstelat
nădăjduind ca pentru-ntâia oară?
aşa şi eu: mereu despovărat;

pe pragul casei, Darius şi Carina
ating cu mâna veacul următor,
nepoţii mei purta-vor Bucovina
ca pe-un alean străbun şi-n viitor,
de-aceea am de aşternut în ei
izvoarele atâtor nostalgii
care le-au fost străbunilor temei
ca viii să rămână veşnic vii

8

în jur Suceava, de mai multe zile,
se şiroieşte parcă-n picături
atât de reci şi-atâta de ostile
încât abia mai poţi să le înduri
şi-ai tot fugi, s-ajungi cât mai departe,
acolo unde să te poţi trezi
să te ridici din pagina de carte
şi să te bucuri de o nouă zi

o, dacă-aţi şti cât de năprasnic clipa
desface-n mine dangătul subţire
şi mătură prin sânge cu aripa
divinei învestiri a unui mire,
aţi tot fugi şi nu v-aţi mai întoarce
să fiţi loviţi cu pietre pe nedrept:
departe în departe se tot toarce!,
aud şoptind un mistic înţelept

9

eram toţi trei aproape de cetate
şi respiram chemările străvechi
şi-un cântec vechi, şi-o sfântă libertate
mai risipeau ecouri prin urechi,
iar soarele, ademenit de viaţă,
în cântecele noastre sta de strajă
căci libertatea veşnic se învaţă
sorbind lumina lui precum o vrajă,

şi ne-am vorbit atunci fără cuvinte
prin frazele cu miez ale tăcerii
de parcă generaţiile sfinte
ar fi aflat prilejul învierii,
iar noi intram în matca lor sublimă
de parcă-am fi păşit prin veşnicii,
deşi suntem doar lacrima infimă
ce spală templul unei poezii,

hai, Petru Oloieru, povesteşte
cu apele Moldovei lăcrimate,
prinţesa ta, Annamaria, creşte
şi desluşesc în ea tot o cetate;
Răzvane Mitoceanu, de ce taci,
ce curcubeu îţi tot răpeşte paşii,
chiar nu auzi în muzica ce-o faci
cum se tot mută-n noi toţi zicălaşii?

suntem toţi trei şi mărturii din pietre
se pun chezaş acestui fel de-a fi
şi până-n zări înşiruiri de vetre
măsoară respirarea noastră şi
drept înviere cântecul răsună
armonios şi blând înspre urmaşi
încât îi spunem clipei ziua bună
noi, pelerinii ultimi zicălaşi

10

din lungul şir al celor izgoniţi
şi osteniţi de cale îndelungă
poeţii au fost primii răstigniţi
şi de atunci uitarea îi îndungă,
din rana lui Streinul ca un crin
în ceruri sacre s-a pierdut lumina
şi-a închegat în cosmicul senin
icoană peste suflet Bucovina,

deşi în hăul munţilor buimaci
locuitorii pietre mai adună
şi se pitesc cu bezna sub copaci
să lapideze razele de lună
şi-adeseori îi vezi dansând barbar
prin preajma celor care poartă biciul
înfăşuraţi de-a pururi în zadar
cu dragoste, pe când trăiau supliciul,

de izgoniţii urii drept răsuflet
ai spiritului nostru din vecie,
în Bucovina nu există suflet,
ci doar o revărsare de trufie
şi-acuma fug şi fug din calea ei
ca să-mi salvez destinul de otravă
încât se pierd cuvinte sub condei
şi-ncărunţesc în bezna ta, Suceavă,

dar nu contează, încă sunt seminţe
pe care le-oi veghea ca să răsară
când, evadând pe veci din umilinţe,
va fi ca să mă nasc a doua oară

11

poeţii însă o să-i iau cu mine
ca să îi vindec singur de uitare
şi răbdător o să-i depun în mâine
durându-le fireştile altare
la care să mă-nchin cu drag de neamul
pe care în zadar îl tot visară
să-i pot vedea, când voi deschide geamul,
cum pribegesc îndureraţi prin ţară

şi să le ies în cale şi cu pâine
şi cu ulciorul plin de apă vie,
în fond de asta mă voi naşte mâine
pe la răscruci şi îmi va fi să-mi fie
fereastra casei pururi deschisă
în calea lor de verb şi de amar:
ni-i Bucovina nouă interzisă,
va trebui să o rescriem iar

12

cu Vicoveanca-n veci nemuritoare
un ceas am stat de veghe într-o carte
şi am văzut cum împletea izvoare
ca să putem păşi spre mai departe
şi fremăta de viaţă şi credinţă
şi se-nălţa din dragoste de neam,
eram, atunci, desigur de-o fiinţă
şi de o rugă cosmică eram,

iar Sofia ca-n vremile străbune
oficia-n altarul altei cărţi
şi-apoi schiţa profiluri din cărbune
şi căii noastre îi trasase hărţi:
va fi pustiu!, mi-a zis şi princiară
precum cântarea-i sacră şi deplină
a răspândit o nouă primăvară
în necuprins de suflet Bucovină

13

din fuga fugii m-au oprit copiii
şi-au curăţat stigmat cupă stigmat
să pot păşi spre viitor cu viii
care pricep: Hristos a înviat!,
ce leac dumnezeiesc, ce mântuire
poţi, suflete, afla doar în ai tăi
şi cum te înfăşoară în iubire
şi tot aprind în largul tău văpăi,

în cuibul lor e-atât de cald şi bine
şi e atât de-adevărat acasă
încât Ardealul cântă pentru tine
şi în aleanu-i cosmic te înfaşă:
în ţara mea nu-s nicăieri străin
şi fiecare brazdă mi-i icoană,
deci ţie, Cluj-Napoca, mă închin
să-mi fii altarul fără de prihană

14

la Breaza, poposind printre munteni
cu suflete precum o e pâinea coaptă,
ascult cum stele desluşesc în şoaptă
pădurile cu ferigi şi licheni,
iar apele Moldovei scriu cu unde
şi-apoi vestesc doar cosmice porunci
de la izvoare, prin bătrâni, în prunci,
iar stelele clipesc şi mai profunde

până-nţeleg că sunt sub geana lor
mult prea rotundă numai o clipită
care foşneşte tainic din aripă
pe când le pune nopţilor zăvor
să fie-n veacul vecilor lumină
din care cu migală să mă-ntrup
şi după ce o fi ca să mă rup
ca să mă-ntorc, în tine, Bucovină

15

eu n-o să am nici lacrimă, nici cruce
căci mă voi naşte iar în chip de boare
ce răcoreşte apele când duce
icoana Bucovinei viitoare,
voi poposi din când în când pe maluri
stând la taifas cu sacrele poveşti
în care-ţi descifrasem idealuri
ca să-nţelegi şi tu de unde eşti

şi ai să-auzi cum iarăşi trec părinţii
pe calea zămislită doar de cerbi
şi-am să te-nvăţ cum să desfaci cu dinţii
steaua polară adormită-n ierbi
şi ai să ştii să te desprinzi din rouă
ca să te-nalţi în zborul tău ursit,
doar împreună-ţi palmele-amândouă
şi soarbe însetat din infinit

16

aici am să mă-ntorc din când în când
căci am legat cu obcina frăţie
şi-un fel de jurământ de vitejie
îmi copleşeşte sufletul plăpând,
am regăsit aici atâtea punţi
care-mi îndrumă paşii înspre stele
ofrandă vie jocului de iele
depusă în amurg de nişte munţi,

aici e, totuşi, Bucovina mea
în care am un prag urcând în casă,
iar luna mi se vrea mereu mireasă
deşi o mai înşel cu câte-o stea
doar pentru faptul că e scris cu stele
destinul fiecărui trecător,
de-o vreme-ncoace stelele mă dor,
iar cântecele parcă dor şi ele

17

poeţii, totuşi, o să-i iau cu mine,
nu mai suport să-i văd deposedaţi
de opera trăirilor depline
de către ignoranţii din Carpaţi,
nu mai îndur nici colbul ce-i apasă
pe străzile Sucevei desfundate
în care sărbătorile de masă
îndoapă numai creiere spălate,

deasupra lor ucigătoare hore
şi strigături, şi trapuri de zevzeci,
de politruci cu chipuri incolore
hurducăind din capetele seci,
hai, ia găluşca, neamule, votează
după aceea încă o sarma
căci în Suceava fluturii contează,
iar după ei nimic nu va urma

18

aş vrea să pot deschide o fereastră
şi să vă strig: Eu, oameni, vă iubesc!,
dar mi-i ursit atât, să vă trăiesc
şi să v-arăt o pasăre albastră
în zbor desferecat ce vă aşteaptă
să vă înveţe zborul ei planat
ca să trăiţi şi voi cu-adevărat
câte-o poveste cât mai înţeleaptă,

în jurul vostru încă-i primăvară
cu şansele deplinei învieri
şi-n suflete, din mâine, azi şi ieri,
miracolul egal vă împresoară
doar să puteţi să vă aflaţi întregi
în acest spaţiu-al timpului ursit,
căci sufletul, odată desluşit,
o să te-ajute să îl înţelegi

19

există undeva acea răscruce
care-ţi deschide calea către tine,
iar steaua ta în depărtări străluce
necontenind prin vremi să ţi se-nchine
căci pâlpâie în tine o scânteie,
un licăr tainic de dumnezeire
ce sufletul adesea ţi-l descheie
ca să-ţi ivească sacra împlinire,

priveşte-n tine ca-ntr-o bucurie
şi împrumută din conturul ei
căci viaţa ţi-a fost dată feerie
şi feerie trebuie s-o vrei,
iar pentru bucurie nu există
nici căile de după ispăşiri:
chiar nu observi natura că e tristă
când îi refuzi prinosul de iubiri?

20

ţie-ţi vorbesc precum un fiu, Marie,
cu un elan nestăvilit ce cheamă
în fiecare-o calmă bucurie
ca să priceapă că îi eşti doar mamă,
că îl iubeşti şi-l aperi deopotrivă
de rău şi de prostie omenească
căci nu-l aştepţi cu ura impulsivă
a zeilor păgâni, să ispăşească,

ci o să-nvălui în îmbrăţişare
pe toţi născuţii din lumina ta
căci nu există dragoste mai mare
decât a mamei, care te va vrea
la sânul ei zâmbind ca într-un vis
ca să se simtă însăşi împlinită,
spun din fereastra care s-a deschis
spre dragostea din veci nemărginită

21

trec prin oraş, dar nu-i nici o năvală
de amintiri, iar urmele păşirii
se şterg aiurea într-o-nvălmăşeală
de paşi grăbiţi pe calea ispăşirii
încât mă simt despovărat de toate
şi în adânc adânc purificat,
deşi copacii sorb singurătate
cu fiecare ram însingurat

şi parcă fug şi ei spre lumea lor
şi parcă fug şi umbrele cu ei,
s-a tras oblonul şi s-a tras zăvor
peste poeme, paşii tot mai grei
s-aştern fără să aibă călăuză,
dar nu se rup din sacre rădăcini,
sub spuza vremii însăşi e o spuză
Suceava-nstrăinaţilor străini

22

eu ştiu ce-nseamnă fuga din Egipt
şi-am retrăit-o în aceste zile
având în coastă un pumnal înfipt
de proşti tribali ai vremilor ostile,
dar marea care-n cale s-a deschis
i-a izgonit în lumea lor barbară,
pe masa mea-i aprins acelaşi vis
ţi-aceleaşi mituri sacre mă-nconjoară,

mimic din ce-am trăit nu s-a schimbat,
cobzarii încă-mi cântă din vecie,
iar cerul cu lumini înrourat
mi se aşterne-n carte poezie
căci ştiu ce vreau şi unde o s-ajung
ca să mă ştiu cu-adevărat acasă
când mitul fugii macină-ndelung
îndepărtări de care nu-mi mai pasă

23

cândva, demult, când am legat frăţie
în sanctuarul cerului cu brazii,
treceau pe cer cu câte o făclie
spre căile lactee boreazii
şi îmi făceau întotdeauna semn
şoptindu-mi taina lor desferecată
să o cioplesc în piatră şi în lemn
la rândul meu şoptind-o doar o dată:

să te închini doar apei şi să-i fii
statornic şi tenace ucenicul,
iar focul în altare să îl ţii
şi să ignori frivolul şi nimicul,
să simţi în tine curgerea stelară
ca să rămâi îndelungată vreme proaspăt,
iar cântecul să-ţi fie o povară
de câte ori iei viaţa de la capăt!

de-atunci mă nasc în fiecare zi
doar ca să mătur norii de pe cer
şi să-mi veghez altarul vieţii şi
în curgere firească să tot sper,
deşi mă tem că nu-nţeleg speranţa
altfel decât o fugă prin deşert,
doar brazii îmi preschimbă ambianţa
ca în adânc pe mine să mă iert

24

pribeag prin taina tainelor Arcana
unde-ncercam cu teamă desluşiri,
am şi văzut cum şi-a întins coroana
copacul sfânt al cosmicei nuntiri,
Arcana nu-i un simplu zodiac
în care soarele îşi mută răsăritul,
ci mărturia veacului în veac,
reperele fixând nemărginitul

prin ritualul sacru ancestral
încredinţat la fel prin generaţii
pentru păşiri în timpul ideal,
dincolo de vremelnic şi de spaţii,
dar tot ce-i mitic nu mai are sens,
a devenit un fel de băşcălie
într-un chiolhan al clipelor imens
cumplit de mărunţit în veselie

şi-astfel se risipeşte risipire
tot ce-a fost sfânt şi cosmică nuntire

25

ca florile de munte ce se-nchid
când soarele dispare după nori
doar din prezentul lumii insipid
îmi caut evadarea uneori
chiar dacă prin destin de păpădie
mă duce boarea unde vrea s-ajung
şi poposesc pe stânca cea pustie
unde se roagă zeii îndelung,

iar eu i-ascult cu sufletul mirare
aflând că-i altă cale spre departe,
că sunt mai multe ceruri de-nchinare
şi tot atâtea vieţi ce le desparte,
din una-n alta-ţi este dat să treci
definitiv uitând de cea trecută,
ca florile de munte te petreci,
iar soarele-i o mângâiere mută

26

în cântece nu-i vorba despre mine,
ci-ntotdeauna despre alţi drumeţi,
despre sihaştri, despre călăreţi
pierduţi pe-aceiaşi cale de destine,
i-am întâlnit pe toţi pe la răscruci
şi-am stat la sfat şi n-am aflat răspuns
căci nu călătorisem îndeajuns
şi nu ne lepădasem de năluci,

dar hotăram spre ce era de mers
şi poposeam la troiţe din drum
şi mulţi s-au risipit precum un fum
când se stingea lumina unui vers,
căci noi cântam pe când duceam povară
câte-o pădure-ntreagă de-ntrebări
ademenită de îndepărtări
unde spera să afle primăvară

27

ostenit de efemer
am dat cerul deoparte
ca pe-o pagină de carte
să privesc într-un alt cer
şi aşa şi tot aşa
cu o grabă infantilă
am dat filă după filă
cu speranţa de-a afla

dacă-n ceea ce urmează
altceva o să se-ntâmple
şi-am simţit zvâcnind în tâmple
firea mea de-a pururi trează
şi pornită spre revoltă
într-un fel necugetat,
iar târziu, când s-a-nnoptat,
sufletu-mi trăia pe boltă

28

Moldova undele-şi aşterne
          şi-nfaşă pietrele pe cale
de parcă-ar proteja lumina
          care pulsează în ascuns,
iar codrii-ngânduraţi şi sobri
          o însoţesc tot mai agale
păşind spre aburii câmpiei
          cu taina lor de nepătruns,

iar zei bătrâni cu turme sure
          se ţin de unda ei aproape
ursind cântări de dus departe
          şi de şoptit la învieri,
drept pasăre care renaşte
          o să mă-ntrup numai din ape
să pregătesc în munţi altarul
          nuntirilor prin primăveri

căci am văzut, se-arată mirii
          şi vor urma ceremonii
din care oamenii să-nveţe
          cum pot trăi cât mai frumos
fiindcă nimic nu se repetă
          în tot ce sunt vremelnicii,
iar cerul lumilor se-aşterne
          din nou pe crucea lui Hristos

29

mă reculeg aici, în munţi,
dar nu mai urc pe înălţimi,
deşi aud cum zei cărunţi
păşesc tiptil prin străvezimi
ca să se-nchine în ascuns
de vreme vremilor bătrâne
doar ca să afle un răspuns
şi-un adevăr să îi amâne,

dar eu nu am ce să amân,
ci doar aştept, fără să-mi pese
că mă trezesc tot mai bătrân,
deşi pe cer mai trec mirese
şi-adeseori le-aud cântând
şi-ademenind prin veşnicie:
din degete, rând după rând,
mă tot preling în poezie

30

rătăcitori prin labirint,
captivi parcursului ursit,
nici la prilejuri de popas
nu descifrăm în depărtare
cum cad secunde de argint
în râul vechi şi ostenit,
cum trece luna de pripas
spre propria-i iluminare

şi-i scris în cărţile-nţelepte
că nu există spaţiu gol
şi că păşim în libertate
prin ceea ce nu desluşim,
există, totuşi, nişte trepte
să-ţi ceară sufletul obol
să-l pună în eternitate
ca să învie-n ţintirim,

şi încă ne-amăgim cu vise
doar deslușindu-le speranţă,
iar labirintul ne îndrumă
desigur doar pe calea lui
ce duce-n porţile închise,
iar viaţa-n noua circumstanţă
e ca o linişte postumă
ce nu ajută nimănui

31

am stat şi-am stat de vorbă cu sihastrul
pe creştetul de munte, lângă cer
şi lângă setea lumii de albastrul
drept recompensă pentru efemer,
el se ruga profund pentru iertare
deşi în viaţa lui fără păcat
n-a rupt o stea, n-a doborât o floare
şi-a lăcrimat izvorul cel curat

din care sorb doar cei asemenea lui
împătimiţi de sfântă suferinţă,
un biet bătrân uitat, al nimănui,
pe care nu-l aşteaptă vreo fiinţă
căci însuşi se visase numai fiu
dumnezeiesc în viaţa pământească,
de-aceea nu a fost vreodată viu
şi viaţa n-a ştiut să şi-o trăiască

sub lanţul ruginit de-nsingurări
şi de refuz al darului divin,
şi-n noapte se arată lumânări
şi-n dragoste ne înfăşoară lin,
o, biet bătrân, cu Dumnezeu te-asemenea
în vanitatea ta de a fi veşnic,
dar Dumnezeu există printre semeni
căci nu-i singurătatea unui sfeşnic

32

în vaduri poposesc poveşti
călătorind înspre niciunde
şi-acelaşi mit în care eşti
e scris adânc în nişte unde,
aşteaptă doar să urce-n nori
şi-apoi şi chipul să ţi-l spele
cu ploi de vară, cu ninsori,
cu roua ce s-a rupt din stele

şi-abia târziu purificat
te vei afla şi înţelege
în tot ce-i viu eliberat
şi-mpărtăşind aceeaşi lege
cu grâul, codrul şi izvorul,
cu brazda pururi roditoare,
şopti din depărtări soborul
pădurilor spre înserare

şi-apoi păşirăm împreună
convins că frica-i necredinţă
şi-ncrezător în ursitoare
ce ne făcură de-o fiinţă
să îndrăznim să stăm la sfat
cu toate câte ne-nconjoară
pentru-a trăi cu-adevărat
amarul ei de vieţişoară

33

în largul meu au încolţit cuvinte
şi-apoi au dat în floare şi în rod,
va trebui să le aştern în pod
ca să le-ascult atunci când au să cânte
şi să mă simt la rândul meu cântare
în taina vremuirii nemiloasă
căci podul meu e cerul ce apasă
cu mult prea nefirească-ndepărtare

cum pot să cred că Dumnezeu e-aici
când substituţii încă îl alungă
şi clopotul nemărginiri îndungă
în promovarea cosmicelor frici,
când mi se cere să mă tem de tată
şi să-mi înfig privirea în pământ,
să nu mă bucur de-un răsuflet sfânt
ce-n toate şi în tot ni se arată?

cum pot să uit că mi s-a spus că-s fiu
desprins din sfânta rană-a lui Iisus
şi-n vremuirea vremii mai presus
prin sacra rugăciune din pustiu,
când Dumnezeu e bucuria vieţii
şi nu osândă fără de sfârşit,
când din iubire m-am împărtăşit
chiar dacă-am fost doar roua dimineţii?

34

bătrânul filosof a fost o boare
de aripi înspre ceruri larg răsfrânte
când născocea lumini vizionare
şi brazdele în care să le-mplânte,
dar n-a iubit şi n-a avut copii
prin care-n viaţa vieţii să răzbată,
iar cărţile-i atâta de pustii
ca nişte candeli fade se arată

fără-a zidi lumini în jurul lor
şi fără-a da contur vreunei vieţi
şi-acum păşeşte tot mai temător
ca un drumeţ pierdut printre drumeţi
şi pipăind cu paşii lui desculţi
pierdută calea-n marele-ntuneric,
dar numai însoţirea cu cei mulţi
i-arată calea-ntoarcerii în sferic

35

visez la pacea dintre neamuri
ca la o proprie-mplinire
pe care cosmica ursire
ar semăna-o calm pe cale,
în fond suntem acelea ramuri
tânjind profund la nemurire
copacul vieţii să respire
egal prin ramurile sale,

şi totuşi, mult amar şi sânge
mustesc sub aspra muşcătură
a revărsărilor de ură
asupra bietului pământ,
iar Dumnezeu tăinatec plânge
şi sângerează în natură
şi-aba, abia ne mai îndură
prin iertătorul legământ,

dar dacă n-om lua aminte
la-ndemnul sfintelor porunci,
prin munţi, pe dealuri, peste lunci
trecând ca ucigaşi mereu,
ne vom desprinde din cuvinte
şi nu ni se vor naşte prunci
ca semn definitiv că-atunci
ucis a fost şi Dumnezeu

36

numai ape, numai ape
mi se furişă sub pleoape
şi se duc, se duc, se duc
pe sub frunza cea de nuc,
pe sub creanga cerului
în lărgimea largului,

dar rămân să simt povara
mai ales când vine seara
lipsei apelor profunde
care cară stele-n unde
şi-aş fugi şi tot m-aş duce
drept izvor printre uluce
să mă sorbi cândva cu gura
şi să-mi simţi deplin arsura

care-n suflet arde trist:
n-am trăit, dar mai exist

37

cu spiritul strămoşilor mă-mpac
în dimineaţa asta însorită
când simt că sunt şi apă şi copac
doar printr-o favorabilă ursită,
deja-nţeleg că nu-i departe zborul
cu care să-ndrăznesc spre necuprins,
iar mamele mă-adună în ulciorul
în care doar izvoare s-au aprins,

iar ei, strămoşii, cântă fericiţi
de parcă-am pribegi înspre o nuntă,
iar paşii lor, pe ceruri risipiţi,
spre risipirea vieţilor se-ncruntă
şi tropotesc de se înşiră norii
deasupra depărtărilor uitate,
va fi nevoie să aştept iar zorii
să te-ntâlnesc din nou, eternitate

38

ţăranii cântă, vălureşte grâul
sub jarişte de maci şi de cicoare,
dar caii vremii nu îndură frâul
şi scapără-n nebună alergare,
iar câmpul se adună într-o pâine
ce-şi împleteşte aburii pe masă
şi-n orizontul lui încă-mi rămâne
copilăria-n satul de acasă

şi-mi tot propun s-o iau cândva cu mine
şi să o duc aleanului din zări,
dar ei acolo îi e veşnic bine
fiindcă păstrează înrădăcinări
şi teamă mi-i să nu se veştejească
dacă o smulg din trudă şi din mit,
deci va rămâne-n sat să împlinească
poemul care nouă ni-i ursit

39

destinul meu de fiu risipitor
ademenit de tainele primare
m-a înfrăţit cu păsările-n zbor
şi-adeseori mă prăbuşesc în soare
ca într-un larg adânc de apă vie
din care sorb putere prin botez
când las acolo doar o poezie
pe care în lumină o-ncrustez,

apoi mă rup în altă prăbuşire
şi mă întorc pentru odihnă-n trup
ca să trăiesc cu lumea-n amăgire
până va fi din nou ca să mă rup
şi să mă poarte în tării destinul
de fiu risipitor şi să tot vreau,
deşi atâta de amar e vinul,
paharul pân-la capăt să îl beau

40

miracolul miraculoasei ierbi
să-l folosiţi drept leac la-nsingurare,
din Capricorn coboară nişte cerbi
să pască iarba tămăduitoare,
iar ce e leac în sacre constelaţii
cu-atât mai mult va vindeca în noi,
doar să ne fie firea-ncrezătoare
că totul e posibil doar în doi,

căci nu există dragoste mai mare
decât aceea care ne uneşte
deasupra ierbii ca o alinare
cu-ncrâncenarea ierbilor iubeşte,
iubeşte-ţi partenera şi urmaşii
şi prin alean străbunii şi strămoşii
şi-atunci în zori au să te ducă paşii
ca să auzi cum cântă iar cocoşii

41

mai la vale, mai la trap, mai la deal şi mai departe
unde caii te vor duce dinspre ieri tot înspre mâine
scrisă-i calea cu migală într-o pagină de carte
desluşită peste vremuri de însemnele bătrâne,
însă ţie să nu-ţi pese, ci-n popas pe la răscruci
ostoindu-ţi iarăşi setea cu răcoarea din fântâni
răbdător alege-ţi calea ce va fi să o apuci
ascultând numai de cerul ce scrâşneşte din ţâţâni

şi-apoi iarăşi, dura-dura, tot pe calea altor căi
lasă-te purtat în voi pe sub cerul plin de stele
şi culege, de ţi-i foame, doar o stea dintre văpăi
ca să guşti cu încântate din luminile acele
care trebuie trăite cu lumească lăcomie
de ţi-i sufletul pecete pentru cosmice lumini,
iar apoi deshamă caii altora de drum să fie
şi îngenunchează-n iarbă cu strămoşii să te-nchini

42

Carină dragă, muntele-mi vorbeşte,
dar izbuteşti şi tu să îl asculţi
pe când penelu-n pânză povesteşte
nevoia de frumos a celor mulţi,
e important s-auzi ce vor s-asculte
şi să zăreşti ce mulţi ar vrea să vadă,
să ai trăiri şi vise cât mai multe,
să dai de-a dura stele prin zăpadă

şi-apoi din toate să-ţi durezi un soare
şi-un munte sfânt învăluit în pace,
dar să nu uiţi vreodată de izvoare
în care cerul lumii se desface
să potolească setea-n lung şi-n lat
desăvârşind nevoia de-mplinire
prin tot ce-i viu, prin ce-i adevărat,
Carină dragă, să le dai de ştire

că numai ei, strânsura dimprejur,
în lumea artei tale chiar contează
şi cu penelul să le dai contur
să simţi adânc cât de frumos visează
şi să-i ajuţi să poposească-n vis
ca pasărea pe ramul primăverii,
cum stă în cartea nemuririi scris
despre destinul sfânt al învierii

43

nu prea există lumi mărturisite,
ci doar poveşti frumoase cu eroi,
de parcă alte vieţi n-au fost trăite
şi n-au păşit în lumea de apoi
cu răni discrete şi cu osteniri
sub biciu-nşiruirii de clipite
şi alteori cu simplele vestiri
de anonime treceri împlinite,

n-am întâlnit poveşti vertiginoase
despre bărbatul aplecat pe coasă
sau despre cel care durase case
în care să tânjească o mireasă,
n-am întâlnit nici un destin comun
cu zvârcoliri de suflet tăinuite
şi răstignite-n cântecul cel bun
ce răsuna în nopţile spuzite:

eu am crezut mereu că nu e drept
să năruim pe-acele vieţi uitare
căci dintr-o stea străbunul înţelept
ne-ngăduie cu calmă resemnare
şi n-avem cum să îl strigăm pe nume
căci ne-a rămas pe veci necunoscut
şi devenim la rându-ne o lume
cu sufletul la fel de neştiut

44

soarele păşind înaltul
cerului spre veşnicie
mâine va-ntâlni un altul
în ograda-n care scrie
cronicarul altor vremuri,
şi poetul ce-i urmează
ştie: suflete ce tremuri
ai să fii numai o rază

dimineţilor senine,
când arcuşul ce desparte
cântu-l va răpi din tine
ca să-l ducă mai departe
spre alt suflet ce tânjeşte
să se afle şi să ştie
că de el se povesteşte
şi-n această poezie

45

exilul mau îndelungat la Breaza
e ca şi cum din lumea mea m-aş rupe
şi-aş aştepta în fiecare zi amiaza
lumina ei prin suflet să-mi astupe,
iar când sunt nori vin umbre lungi şi reci,
la fel şi-atunci când soarele apune,
de parcă-ar trece iarăşi pe poteci
neliniştite spirite străbune

pe care le ascult cu-ncrâncenare
să aflu taina tainei, de există,
în depărtate desluşiri primare,
în zarea plăsmuirii ce persistă
drept datină – un dar de-nţelepciune
venit desferecat de nu ştiu unde:
din cerul plin de focuri un cărbune
se rupe-ncet şi-n suflet mi s-ascunde,

n-am să adorm, ci o să fac popas
îndelungat în mit de bunăseamă
ca să aud într-un târziu un glas
îndepărtat şi amplu cum mă cheamă
să stăm la sfat, să-mi spună câte ştie
şi să mă-nveţe hora din străbuni
ca să mă pierd şi eu prin galaxie
şi-atunci din tălpi mi se deprind cărbuni

46

trece vântul cu arcuşul
peste crengi şi peste lume
şi aud în depărtare
cum se înrudesc clipite
şi cum cântă zodiacul
peste erele postume
în uitare şi mister
pe-ndelete părăsite

mi-aş dori ceva idilic
viitorul să-l încânte
un cosaş ce trage brazdă
şi apoi întoarce fânul
soarele cu mare griji
să-l usuce şi să-l zvânte
şi-apoi muntele să plece
într-o doină cu românul,

însă plouă, cenuşie
atmosfera se încruntă
şi se bălăceşte-n tină
năzdrăvană ca un prunc
care se visează încă
mirele care la nuntă
fascinat adună cerbii
pe o culme de pe runc,

iată mitul, îmi şopteşte
          ploaia într-un dans subţire
şi se pierde maiestoasă
          undeva pe după zări
şi doar iarba o percepe
          ca un fel de mântuire
şi-i sărută tainic urma
          când se pierde pe cărări

47

ca un şoim din veşnicie
s-a desprins în zbor planat
dorul, ca să îmi sfâşie
sufletul neîmpăcat
şi îi fac un semn să plece
căci mă arde şi mă doare
clonţul lui atât de rece
sfârtecând cu-ncrâncenare,

dar nu pleacă, încă rupe
şi cu ghearele mă scurmă
când încearcă să astupe
rămăşiţa dintr-o urmă
şi mă prinde mai de-aproape
să mă ducă în pustie,
totuşi, sper c-o să mă scape
undeva-n copilărie

48

ce tânără e lumea, îşi tot spune
copacul care-a-mbătrânit în parc
şi-n crengi atunci când soarele apune
trimite raze ca să-şi afle arc,
mai e ceva în zări de săgetat
şi poate-n bezna nopţii de răpus
şi-un sacerdot copac s-a întrupat
ca să şoptească ce era de spus:

de când îi ştiu, sunt oamenii copii
şi freamătă belşug de bucurie,
catapiteasma cerurilor vii
drept prospeţimea vieţii vrea să-i ştie,
şi simte trunchiul vechi cum cresc lăstarii
drept biruinţă-a altei vieţuiri
şi-n frunze-ncep să cânte şi cobzarii
miracolul acestei înnoiri,

iar nopţile se-aştern ca o tristeţe
abia clipind din stele somnoroase
pe când copacul stors de bătrâneţe
mai stă de veghe singur printre case
în care dorm înfăşuraţi în vise
ca în prea largul unei poezii
poemele definitiv nescrise
să le-auzim, spre ziuă, prin copii

49

ademeniţi cu taine de minciuna
          care promite viaţa de apoi
ne rupem de strămoşi cu disperare
          ca frunzele din creanga de copac
şi rătăcim cu boarea din amiezi
          şi ne-nfăşoară vinovate ploi
în cenuşiul zilelor speranţei
          în care mântuirile ne tac,

în fond nici n-au ce să ne dea de veste
          decât doar presupusele iertări
a oamenilor fără nici o vină
          ce au trăit mereu dumnezeieşte,
dar i-au supus cu ură sacerdoţii
          ce prorocesc atavice damnări
pe care le acceptă-n umilinţă
          doar pământeanul care nu gândeşte,

în temniţele asprelor religii
          l-am auzit plângând pe Dumnezeu
din dragoste de semeni necuprinsă
          în suflete cu dragoste sădită
şi l-am văzut drept tatăl nostru-n toate,
          căci tatăl nostru ne va fi mereu,
iar frumuseţea care ne-nconjoară
          doar de iubirea lui ne-a fost ursită

50

la câţiva paşi de apele Moldovei
ascult cum unda îmi descântă lin
de parcă-ar desluşi cuprinsul slovei
ca pe-o icoană-a cerului senin,
mai sus, în munte, stânele străvechi
adună zeii buni pe lângă focuri,
în faptul serii, coborând perechi
vor lumina prin oameni şi prin locuri

cântând agale cântecul ce-l ştiu
din depărtarea altei tinereţi
şi-or presura prin suflet focul viu
din vremea legendarilor drumeţi
ce-şi căutară calea cu migală
de-a lungu-nşiruirilor de stele
spre singura-mplinire ideală
prin vremurile tulburi şi rebele,

deşi le-a fost ca să rămână-aici
şi nu s-au plâns vreodată de ursire,
căci doar despovărându-se de frici
ei şi-au durat credinţa prin iubire
şi-aş vrea să pot trăi şi eu la fel
să pot să-mi potrivesc cu dânşii paşii
ca să le fiu un ultim menestrel
care, cântând, îşi va trezi urmaşii

51

mă trag din neamuri ce-au dormit pe prispă
cu sabia veghind sub căpătâi,
dar luna le-nvelise-ntr-o eclipsă
şi-ntr-o uitare datina dintâi
până-au fost smulşi din sfânta rădăcină
şi-ncredinţaţi cu forţa altor legi
în care întunericul domină
şi-i interzis de dogme să-nţelegi

şi n-au cântat şi nu s-au prins în horă
cât a durat deplina înnoptare
pe care doar urmaşii o ignoră
de teama mântuirii viitoare,
dar mântuirea e în tot ce faci
şi-n tot ce laşi drept dreaptă moştenire:
auzi cum urcă seva prin copaci,
o simţi şi-n tine pururi drept iubire?

52

cu rădăcini sub temelia vieţii
doar sacrificiul ierbii se prelinge
biruitor în roua dimineţii,
iar muşcătura care o atinge
o-mprospătează şi îi dă puteri
să pregătească alte sacrificii
aidoma şi mâine ca şi ieri
şi săvârşind străvechile oficii

se dăruieşte vieţii cu ardoare
şi paşi o transformă într-un templu
în care numai steaua căzătoare
îşi află şi odihnă, şi exemplu,
apoi punând sigiliul pe eres
ascunde iarba tainice morminte
ca să simţim în suflete ades
cum suflete continuă să cânte

53

toţi năzuiau înspre un rai anume
şi ucideau, să merite fecioare
sau laptele şi mierea din izvoare
promise-n fericirile postume,
iar Dumnezeu, cu chipul chinuit,
ascuns printre tufarii unor stele
şoptea cu glasul cosmic îngrozit:
Aceştia nu-s creaţiile mele!,

şi-apoi scruta prin vălmăşag de fum
spre genocidul jalnic pământesc,
spre irosiri de vieţi, de omenesc
şi nu putea pricepe totuşi cum
s-au transformat iubirile primare
doar în cruzimi şi-ncrâncenate uri,
şi se-ntreba cu cosmică ardoare:
De unde vin aceste creaturi?,

din sânge şi durere ucigaşii
i-au spus că luptă pentru slava lui,
că monstruoasa crimă totuşi nu-i
decât iubirea ce le-ndeamnă paşii,
iar Dumnezeu, scârbit de-aşa credinţă,
s-a-ntins pe-o stâncă-n munte ca să moară,
căci ce-a creat nu-nseamnă biruinţă,
ci doar o prea sisifică povară

54

în pacea lumii aflu împăcare
şi-aş vrea să mă mai nasc încă o dată,
dar pacea e mereu înşelătoare,
luceferii de ziuă-s traşi pe roată,
iar din lumina lor s-o tot prelins
atâta-ndepărtare ostenită
încât atavic eu mă simt învins
cu aripa definitiv rănită,

însă îmi scriu în linişte poemul
pe malul sfânt al unui râu de munte
care le-a fost străbunilor totemul
şi-nseninarea ce-o purtau pe frunte:
de ce mai scrii, nu vezi că nu ajută?,
mă-ntreabă-ai mei grăbind spre lumea lor:
fiindcă-mi lipseşte cupa cu cucută
şi-un Platon să mi-o-ntindă trădător

55

bătrânul filosof îmi iese-n cale
ca-ntr-o despovărare de amar,
deşi-l ştiam în largul cărţii sale
cătându-i vieţii sensuri în zadar,
ne aşezăm pe malul unei ape
şi pietrele tăinatec se desfac
de parcă lui i s-au desprins din pleoape,
de parcă eu ursit sunt să le tac,

iar apele ne-nfăşură-n tăcere
ca să ne ducă hăt, în alte părţi,
spre sufletele care vor să spere
prin cele-nveşnicite doar în cărţi,
astfel mă rup din aura lui sfântă
şi în parcursul apelor mă pierd,
însă aud o pasăre cum cântă
cu suflet de copil să o dezmierd

56

o nouă zi şi-aud cum trec bărbaţii
ca sacerdoţii vechi slujind naturii
în lungi înşiruiri de generaţii
până s-o pune capăt imposturii
şi ce-i promis va fi să se întâmple
în toate cu migală şi măsură,
deja lumina miruie pe tâmple
de parcă ne-am întoarce în natură,

deja ca-n somn ni se-mpletiră paşii
în fericiri ce le-am crezut uitate,
rămâne doar să-nveţe şi urmaşii
că doar natura e eternitate
şi să se afle-n măreţia ei
purtând cămaşa vieţii cu mândrie,
o nouă zi, încearcă-o dacă vrei
deplină înnoire să îţi fie

57

cu mine stau adesea faţă-n faţă
şi căutăm răspunsurile-n doi
pe când cuvinte încă se răsfaţă
în necuprinsul alb al unei foi
şi eu mă mut cu mine împreună
ca să trăiesc poemul proaspăt scris,
apoi aştept ca viaţa să îmi spună
ce este de trăit şi-apoi de zis

căci zicerea-i o altă-nveşnicire
a clipelor în zbor decapitat
de orizontul lumilor subţire
din care toţi pe rând ne-am întrupat,
iar năzuirea lumii spre dincolo
utopic din instinct primar se face
căci omenirea ştie că acolo
e numai evadare din dincoace

chiar dacă viaţa nu-i un purgatoriu,
ci darul care merită trăit,
ca păsările de pe promontoriu
visăm numai la zborul împlinit

58

deasupra lumii bardul înţelept:
în mine lumânarea e aprinsă
ca să cuprindă zarea necuprinsă
şi să mi-o mute ca pe-o taină-n piept,
iar bardul cântă, sunetul mă fură
rupându-se în taină din cuvinte
pe care-aş vrea să le adun în minte
să le slobod la noapte în natură

să-şi împlinească, totuşi, rostul lor
şi să zidească ce e de zidit,
dar cântecul e fără de sfârşit
şi se aud cuvintele cum mor
şi cum drumeţii îşi vorbesc prin semne
chiar când e vorba despre închinări,
iar bardul cântă peste-ndepărtări
din ce în ce mai vagi, dar mai solemne

59

a fost un om care vedea idei
şi le-a-mpletit cu timpul într-o scară,
dar noi le-am risipit drept funigei
în zilele subţiri de primăvară
şi a rămas doar timpul – o rugină
a scării ce ducea spre univers
şi-n faţa scării uneori se-nchină
numai acei ce-au ostenit de mers,

iar omul ce-a avut idei, uitat
şi ignorat, s-a împăcat cu sine
sub streaşina acestui cer curat
cu stelele-ntregirilor depline
şi nu ne pasă că nu dă de veste
dacă-a-ntâlnit sau nu alte idei,
căci primăvara iarăşi e poveste
şi-n ea ne risipim ca funigei

60

cât ai un suflet fremătând de viaţă
şi eşti ursit prin vremuiri să speri
de la izvorul muntelui învaţă
să fii mai tare mâine decât ieri;
pe cale-nvaţă să nu duci povară
neliniştile vremii ce ne-ncape
şi niciodată-n suflet să nu-ţi doară
decât durerea celui de aproape,

dar mai presus de tot trăieşte-ţi clipa
şi muşcă pofticios din fericire
şi-apoi să mături cerul cu aripa
de orice tentativă de umbrire
ca să poţi sta cu soarele la sfat
şi să îţi spună că doar tu contezi
în viaţa ta cea fără de păcat
cât timp în tine n-o să uiţi să crezi

61

eu m-am născut să trec în libertate
pe căile ce le-a deschis Hristos,
dar deşi-l văd pe Dumnezeu în toate
nu sunt un personaj religios,
mă-ncredinţez în toate voii lui
şi nu mă tem, şi muşc din fericire
căci fructul vieţii-i mult prea amărui
fără nectarul sacru din iubire,

sunt numai frunza din copacul sfânt
şi-ncă mă poartă crengile plecate
să-mi savurez întoarcerea-n pământ
căci şi desprinsu-nseamnă libertate,
iar sufletul rotund s-a scris deplin
întru trăirea marelui frumos,
chiar dacă-n felul meu mă tot închin,
nu sunt un personaj religios;

religia nu-i una cu credinţa
şi biciu-l poartă nişte substituţi
ce domină persuasiv fiinţa
şi o supun instinctelor de sluţi,
căci nu există dragoste mai mare
decât credinţa bunului Hristos,
iar rana lui, deşi mereu mă doare,
mă face să nu fiu religios

62

cămaşa mea, ca să nu-mi fie giulgi,
am refăcut-o cu migală-n file,
iar dacă-ncerci din suflet să mi-o smulgi
cămaşa creşte singură prin zile
căci i-i ursit să fie doar ce-a fost
împrospătată pururi de cuvinte,
căci toate celelalte nu-şi au rost
neexistând aievea înainte

precum cuvântul ce ne-a fost rostire
în făptuirea lumii pământeşti
şi-a celor care-au fost să se înşire
în necuprinsul sacrelor poveşti,
dar eu răspund doar de cămaşa mea
şi-o-napoiez aşa cum mi-a fost dată:
azi-noapte-am atârnat-o de o stea
să nu mi se mai piardă niciodată

63

cu locul meu sub soare mă împac
şi umbra mi-o tot duc cu-ncrâncenare,
iar ţipătul durerii încă-l tac
ca să-l slobod în viaţa viitoare
când o să fiu şi trăsnet şi furtună
sau un apus nemărginit de soare
ca să păşim prin vremuri împreună
toţi înfrăţiţi de-aceeaşi respirare,

va fi şi-atunci cum este şi acum,
vom împărţi aceiaşi mângâiere,
vom fi drumeţii ce, cântând pe drum,
instinctual continuă să spere
şi să depună flori pe la fântâni
de parcă spre odihnă şi-ar aşterne
acelaşi cer cu geamăt în ţâţâni
fereastră-a năzuirilor eterne

64

plecăm din munţi ca dintr-o cetăţuie
din care-am fi fugit odinioară
cu apa care-m orizonturi suie
iluzia că înspre cer coboară,
dar curgerea-i de-a pururi fără grabă
şi-ntotdeauna fără de risipă,
iar despre noi doar un copac întreabă
şi-o pasăre ce cântă din aripă

fără să ştie unde-i sus sau jos,
dar stăpânind acelaşi necuprins
şi căreia parcă-i aduc prinos
poemul meu de-nvingător învins
care-şi urmează sieşi doar pe cale
ca să găsească tihnelor popas:
sunt pelerinul ce păşeşte-agale
doar îngânându-şi tainele din glas

65

cât soarele-i necontenit aproape
şi încă te-nfăşoară în lumină
ca pe-un oftat te rotunjesc sub pleoape
ca să te iau cu mine, Bucovină,
să-mi stai de veghe-n turn şi să mă aperi
de tot ce-i prea lumesc ostenitor
şi uneori în noapte să îmi scaperi
fărâma de lumină şi de dor,

să mă scufund atunci în neuitare
şi sufletul cel bun să ţi-l trăiesc,
căci de-i Suceava doar o lumânare,
în Bucovina-i raiul pământesc
din care fug, fiindcă nu pot muri
sub colbul îmbâcsit al nepăsării
urmând să fim doar ceea ce vom fi:
o stea cioplită ferm în zarea zării

66

doar noaptea floarea de transformă-n floare,
dar se arată lumilor în zori
ca să trăiască o desferecare
adăpostind deasupra brazdei sori,
dintotdeauna florile-s nuntire
în şirul unor cosmice nuntiri,
miresele care îşi află mire
doar după legea-ndătinatei firi,

de-aceea eu mă simt o păpădie
purtată de o boare-n plină zi
fără să-mi pese ce va fi să fie
după canonul simplului a fi:
nimic nu trece, nici că se va pierde,
învăţ de la-nfloriri în dimineaţă
şi-n jurul meu dansează iarba verde
să-i fiu părtaş nuntirilor din viaţă

67

se străduiesc de-atât amar de vreme
să stabilească reguli de derută
doar aruncând ciudate anateme
şi întinzând mari cupe cu cucută
celor ce vor cu ochii lor să vadă
ca mai târziu cu mintea lor să ştie
vreun adevăr în care să se-ncreadă
şi care s-a pierdut în utopie

încât bătrânii filosofi ce-au fost
şi fără voia lor au să mai fie
au devenit neexplicatul rost
pecetluind metodica prostie
prin care omu-şi pune întrebări
fără să cate şi răspuns vreodată,
iar în adâncu-acestei înnoptări
nici cea mai vagă stea nu se arată

şi toţi, chiar toţi se amăgesc că ştiu,
că stăpânesc rostiri definitive,
că au un loc de cinste-n viul viu
statornicit în frescele votive
în care nu există fapte, ci figuri
încolonate sadic în tăcere,
pe când din templul veşnicei naturi
surâde tatăl ca o mângâiere

68

în taina vieţii oamenii nu iartă
ghilotinând în jur cu judecăţi
sperând ca sfera sfântă s-o împartă
măcar în cele două jumătăţi,
în orizontul lor s-a strâns cruzime
şi iarba-noată-n sânge închegat,
iar cele două jumătăţi fărme
au devenit, apoi s-au spulberat

şi s-au depus cu praful prin biserici
să bucure stăpânitori de praf
care-au uitat că-am fost odată sferici
căci au numai instincte de zaraf
care-a ales nimicul pentru sine
şi-ncet s-a transformat într-un nimic,
sub soare totuşi încă-i cald şi bine,
ajunge doar privirea să-mi ridic

69

păpădie, păpădie, soare-n veşnică risipă
ce-a ales vremelnicia s-o întrupe ca pe sine
şi să-l bucure statornic tot amarul dintr-o clipă
înainte de-a o pune jertfă-n sufletul din mine
ca să îi cinstesc altarul necuprins pe îndelete
şi de frumuseţea clipei cu nesaţ să mă încarc
ca să pot privi o vreme înspre gesturile-ncete
ce adună şi slobod toate razele din arc,

dar te spulberi, păpădie, şi cu razele te duci
dintr-o zare-n altă zare precum steaua în cădere,
undeva există-o brazdă şi în braţe-ai s-o apuci
ca să zămisleşti o floare şi s-o scuturi în tăcere,
ca s-ajungi şi mai departe, ca să fii şi-n depărtări
pe prichiciul lumii clipa-n care soarele învie:
ca împătimit de soare urma i-o păşesc spre zări
şi în sinea mea m-aseamăn împăcat cu-o păpădie

70

la naştere primeşti prieteni şi vrăjmaşi,
şi viaţă, şi cale de păşit, şi moarte,
ca să te prinzi în horă prin urmaşi
cu moş-strămoşii lumii de departe,
să spargi clepsidra cerului ce strânge
destinele într-un anume timp,
s-auzi cum lanţuri ţi se rup în sânge
să poţi să te desprinzi din anotimp

eliberându-ţi sufletul din turnul
de fildeş al dogmaticilor miri
şi să-ţi urmezi pe cale demiurgul
în toate ispitit doar de iubiri
şi să exişti în spaţiul fără capăt
şi-n timpul cel adânc nemărginit,
mi s-a-ntâmplat ca uneori să scapăt
câte-o scânteie aspră-n infinit

şi-a fost atunci şi-acuma ca şi cum
aş fi desprins din mine cu măsură
ca să fixez repere pentru drum
nestăvilită propria-mi arsură
şi mi-a fost bine ca-ntr-o împăcare
în care tu odinioară m-ai
mântuit frumos de-nsingurare
pecetluind cu fugile din rai

Cuprins

